

Men da hun nu hørte hans Stemme, bevægedes hun uvilkaarligt ved Mindet om hans store Godhed for Moderen, og det var ikke langt fra, at hun fortrød sin Afvisning.

I det samme kom Pigen ind med hans Kort.

»Den Herre ønsker saa meget at faa Lov til at tale med Fruen et Øjeblik.«

»Men har De ikke sagt ham, at jeg ikke tager imod?«

»Jo. Men den Herre siger, at det er noget meget vigtigt. Jeg kan ikke faa ham til at gaa.«

Jytte førte uvilkaarligt Haanden op til Nakkehaaret. Hun var endnu i Morgendragt og havde netop taget Bad.

»Bed ham komme ind da,« sagde hun i halvt fortrædelig Tone.

Men endnu mens Præsten opholdt sig i Forstuen, angrede hun sin Eftergivenhed. Hun sagde til sig selv, at et Menneske, man engang — om ogsaa blot i en halv Time — havde været lidt indtaget i, bevarede en uhyggelig Magt over En, saa længe man levede. Saadan havde et alvist Forsyn villet det!

Saasnart Præsten havde taget Plads, gav han sig til at tale om de Penge, han havde modtaget.

»Jeg maa tilstaa, den store Gave har forbavset mig lidt. For jeg tager vist ikke fejl, naar jeg formoder, at De vedblivende ingen personlig Interesse